ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ G. FURET

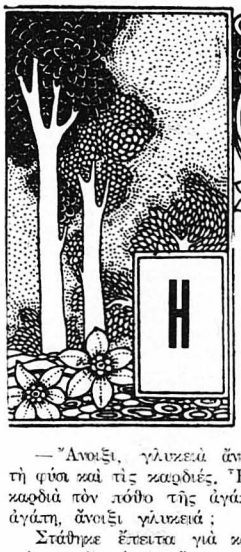

ΕΝΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩΪ...

Η ΤΑΝ ένα γλυκὸ ἀνοιξιάτικο πρωΐ. Ἡ Λίζα ἄνοιξε τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου της, ποὺ ἔβλεπε στὸν κῆπο, κι' ἕνα γοητευτικὸ θέαμα ἁπλώθηκε μπρὸς στὰ μάτια της. Τὰ λουλούδια ἦσαν ἀνθισμένα καὶ τὰ πουλιὰ κελαδοῦσαν χαρωπά.

Ἡ Λίζα ἀνάσαψε ὥς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της τὸ μυρωμένο ἀγέρι, ποὺ τῆς χάϊδευε τὸ πρόσωπο καὶ ψιθύρισε:

— Ἄνοιξι, γλυκειὰ ἄνοιξι, ἤρθες πάλι. Ἤρθες ν' ἀναστήσῃς τὴ φύσι καὶ τὶς καρδιές. Ἤρθες νὰ ξυπνήσῃς πάλι καὶ στὴ δική μου καρδιὰ τὸν πόθο τῆς ἀγάπης. Ἀλήθεια, θὰ μοῦ φέρῃς φέτος τὴν ἀγάπη, ἄνοιξι γλυκειά;

Στάθηκε ἔπειτα γιὰ κάμποση ὥρα σπὸ παράθυρο, ὀνειροπόλος καὶ νοσταλγικὴ κι' ὕστερα γύρισε στὸ δωμάτιο καὶ πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ σπὸν καθρέφτη της. Κύτταξε τὸ ρόδινο πρόσωπό της μὲ τὰ μεγάλα γαλαζοπράσινα μάτια της, τὸ μικρὸ κόκκινο στόμα της καὶ τὸ μαρμαρόλευκο μέτωπό της, τὸ στεφανωμένο μὲ χρυσὰ μαλλιά κι' ἀναστέναξε.

Ἤταν πολὺ ὄμορφη, ἀλήθεια!....

Ἤταν ὄμορφη κι' ἀρκετὰ πλουσία.

Κι' ὅμως, μολονότι εἶχε τόσους θαυμαστὰς γύρω της, κανένας δὲν τὴν ἀγαποῦσε, ὅπως θὰ ἤθελε αὐτὴ καὶ γι' αὐτὸ κι' ἐκείνη δὲν ἀγαποῦσε κανένα.

Δὲν τὴν ἱκανοποιοῦσαν τὴ Λίζα τὰ φλὲρτ κι' ἡ μοντέρνες ἐπιπόλαιες ἀγάπες.

Λαχταροῦσε ν' ἀγατήσῃ καὶ ν' ἀγατηθῆ μὲ πάθος, ὀνειροπολοῦσε ἕναν ἔρωτα ρομαντικὸ καὶ λίγο μυστηριώδη. Μὰ ποῦ νὰ τὸν εὕρισκε αὐτὸν τὸν ἔρωτα;

Ποιὸς ἀπ' τοὺς νέους ποὺ τὴν περιτριγύριζαν, μπορροῦσε νὰ τῆς τὸν προσφέρῃ. Ὅλοι ἦσαν πολὺ μοντέρνοι, πολὺ «σύγχρονοι». Κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν θὰ μπορροῦσε νὰ τὴν ἀγατήσῃ, ὅπως ἤθελε ἐκείνη.

Ὤ!.... Δὲν. φτάνει μόνο νὰ σ' ἀγαποῦν.

Πρέπει νὰ σ' ἀγαποῦν κι' ὅπως θέλεις, ὅπως ἐπιθυμεῖς νὰ σ' ἀγαποῦν. Δὲν ταιριάζουν πάντα ἡ ἀγάπες. Ἔτσι εἶνε....

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς στὸ μυαλό της, ἡ Λίζα ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸν καθρέφτη καὶ πῆγε καὶ κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, σκεπασμένη μὲ ρόδινο μεταξωτὸ ὕφασμα.

— Εἶνε τόσο ὄμορφη ἡμέρα σήμερα! ψιθύρισε. Πρέπει νὰ βγῶ ἔξω. Νὰ χαρῶ τὸ ἀνοιξιάτικο φῶς, νὰ περπατήσω στὸ δάσος.

Ἅπλωσε τὸ χέρι της καὶ χτύτησε ἕνα κουδοῦνι ποὺ ἦταν κοντὰ της στὸν τοῖχο, τὸν σκεπασμένο μὲ τριανταφυλλένια ταπετσαρία.

Σχεδὸν ἀμέσως, μιὰ κομψὴ νέα καμαριέρα παρουσιάστηκε στὴν πόρτα.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, δεσποινίς; ρώτησε.

— Μαριέττα, τῆς εἶπε ἡ Λίζα, βοήθησέ με νὰ ντυθῶ. Θέλω νὰ πάω νὰ περπατήσω λίγο στὸ δάσος. Ἑτοίμασέ μου τὸ ταγιέρ μου· τὸ πράσινο μὲ τὶς καφὲ γοῦνες.

— Πολὺ καλά, ἀπάντησε ἡ Μαριέττα, κι' ἄνοιξε τὴν μεγάλη καρυδένια γκαρνιταρόμπα, τὴν στολισμένη μὲ καθρέφτες.

* * *

Σὲ λίγο ἡ Λίζα ἦταν ἕτοιμη. Κύτταξε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸν ἑαυτό της στὸν καθρέφτη. Τῆς πήγαινε τόσο ὡραῖα τὸ πράσινο ταγιὲρ καὶ τὸ πράσινο μικρὸ καπελλάκι της! Τὰ μάτια της τώρα φαινόντουσαν ἀκόμα πιὸ πράσινα. Ἐπίσης ἡ καφὲ γοῦνα γύρω στὸ λαιμό της ἔκανε νὰ φαίνονται πιὸ ξανθὰ τὰ μαλλιά της.

Ἀποχαιρέτησε τὴ Μαριέττα καί, λυγερὴ κι' ἀνάλαφρη, βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της, κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ βρέθηκε ἔξω.

Πῆρε ἀμέσως τὸ δρόμο ποὺ πήγαινε στὸ δάσος. Μὰ καθὼς προχωροῦσε, πέρασε ἀπὸ μιὰ γκαλερία ὅπου γινόταν ἔκθεσις ζωγραφικῆς καὶ στάθηκε μιὰ στιγμὴ διστακτική.

Ἀγαποῦσε πολὺ τὴ ζωγραφική, ἡ Λίζα κι' ὅμως δὲν εἶχε ἐπισκεφθεῖ ἀκόμα τὴν ἔκθεσι αὐτή.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικῶν λεπτῶν διστάγμό, μπῆκε μέσα. Προχώρησε στὶς πρῶτες σάλες. Στάθηκε γιὰ λίγο μπροστὰ σὲ μερικὲς εἰκόνες, μὰ μὴ βρίσκοντας κανένα ἔργο ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον, ἐξακολούθησε νὰ προχωρῇ.

Ἔξαφνα.... Μὰ τί παράξενο, τί ἀνέλπιστο ἀλήθεια! Δὲν ὀνειρεύόταν λοιπόν; Τὰ μάτια της ἔπεσαν πάνω σ' ἕνα πορτραῖτο ποὺ παρίσταινε αὐτὴ τὴν ἴδια....

Ἤταν ἡ ἴδια ἀπαράλλαχτη. Ἤταν τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ γαλαζοπράσινα μάτια, τὴν ἴσια μύτη, τὸ μικρὸ στόμα, τὸ μαρμαρόλευκο μέτωπο, τὸ στεφανωμένο μὲ χρυσὰ μαλλιά...

Ἤταν τὸ πρόσωπό της ἴδιο, ἔτσι ὅπως τὸ εἶχε ἰδεῖ πρὸ ὀλίγου στὸν καθρέφτη. Κι' ὁ λαιμός της καὶ οἱ ὦμοι της ἦσαν ὁλοζώντανοι, ὅπως ἀκριβῶς τοὺς εἶδε τὸ πρωΐ στὸν καθρέφτη νὰ προβάλλουν ἀπὸ τὸ ρόδινο πεπλουάρ της. Μὰ ποῦ λοιπὸν τὴν εἶδε ὁ ζωγράφος καὶ πότε καὶ τὴν ζωγράφισε τόσο πιστά; Μήπως ἡ εἰκόνα αὐτὴ παρίσταινε ἄλλη γυναῖκα ποὺ τῆς ἔμοιαζε; Μὰ ὄχι, δὲν ἦταν δυνατόν... Ἡ ὁμοιότης ἦταν καταπληκτική. Ἤταν ἡ Λίζα, ἡ Λίζα καὶ σ' ὅλες της τὶς λεπτομέρειες. Νὰ ἀκόμα καὶ ἡ μικρὴ μαύρη ἐλιὰ σπὸ δεξιὸ μάγουλο, νὰ καὶ τὸ λακκάκι στὴν ἀριστερὴ γωνιὰ τοῦ στόματός της.

Ἡ Λίζα παραγμένη καὶ μὲ πὴν καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ ἕνα συναίσθημα πολὺ παράξενο, ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπὸ ἀγωνία, ζήτησε ἀτ' τοὺς κλητῆρες πληροφορίες γιὰ τὸ ζωγράφο τοῦ πορτραίτου αὐτοῦ. Ἔτσι ἔμαθε πὼς ὀνομαζόταν Μωρὶς Πρεφὲ καὶ κατοικοῦσε στὴν ὁδὸ Χαρίτων 12.

Ἡ Λίζα ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἔκθεσι, φώναξε ἕνα ταξὶ καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι τοῦ ζωγράφου. Τῆς ἄνοιξε μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια καὶ τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα ἁπλό, ἀλλὰ καλλιτεχνικὰ στολισμένο σαλονάκι. Στὸν τοῖχο ἦσαν κρεμασμένες λίγες ἀλλὰ πολὺ ὡραῖες εἰκόνες. Ἡ Λίζα μὲ καρδιὰ ποὺ χτυποῦσε δυνατά, περίμενε.

Σὲ λίγο παρουσιάστηκε μπροστά της ἕνας νέος ψηλός, μελαχρινός, μὲ κατσίμαυρα μαλλιὰ καὶ μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν σὰν μαῦρα διαμάντια. Μόλις εἶδε τὴ Λίζα, στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔκπληκτος καὶ παραγμένος. Ἔπειτα, προσπαθῶντας νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό του, εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε λίγο:

— Μὲ ζητήσατε, δεσποινίς;

Τότε ἡ Λίζα, συγκινημένη κι' αὐτή, εἶπε μὲ κάποια αὐστηρότητα:

— Κύριε Πρεφέ, μπορεῖτε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ ἐξηγήσετε πότε μὲ εἴδατε καὶ μὲ ζωγραφίσατε; Κι' ἀκόμα μὲ τί δικαίωμα, χωρὶς νὰ ξέρω ἐγὼ τίποτε, στείλατε τὴν εἰκόνα μου στὴν ἔκθεσι;

Ὁ νέος ζωγράφος χλώμασε λίγο καὶ ψιθύρισε:

— Συχωρέστε με, δεσποινίς. Δὲν ἤθελα νὰ στείλω τὴν εἰκόνα σας στὴν ἔκθεσι, ἀλλὰ ὅσοι φίλοι μου ζωγράφοι τὴν εἶδαν, ἐνθουσιάστηκαν τόσο, ὥστε χωρὶς νὰ μὲ ρωτήσουν, μιὰ μέρα τὴν πῆραν καὶ τὴν ἔστειλαν.

— Ἀλλά, ρώτησε πάλι ἡ Λίζα, πῶς μὲ ζωγραφίσατε; Ποῦ μὲ εἴδατε;

— Σᾶς εἶδα, εἶπε ὁ νέος, πρὸ ἑνὸς ἔτους ἕνα πρωΐ ποὺ ζωγράφιζα στὸ δάσος. Εἴχατε ἔρθει ὥς ἐκεῖ μὲ μιὰ φίλη σας καὶ μοῦ κάνατε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι. Βρῆκα σ' ἐσᾶς τὸ ἰδανικὸ μοντέλο ποὺ τὸ ζητοῦσα ἐπὶ χρόνια. Καὶ τόσο ζωηρὰ ἀποτυπώθηκε ἡ μορφή σας στὴν ψυχή μου, ὥστε σᾶς ζωγράφισα ἐκ μνήμης.

— Σᾶς εἶδα ἕνα πρωΐ ποὺ ζωγράφιζα στὸ δάσος...

— Τί λέτε! φώναξε ἡ Λίζα μὲ θαυμασμό.

— Ναί. Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι ἡ εἰκόνα σας ποὺ εἴδατε στὴν ἔκθεσι εἶνε ἡ μόνη σας ποὺ ζωγράφισα. Γιὰ κυττάξτε....

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ ζωγράφος ἄνοιξε μιὰ πόρτα. Ἡ Λίζα ἔσκυψε πότε καὶ εἶδε ἕνα σωρὸ πορτραῖτα της καὶ σκίτσα σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ μπροστά τους, μέσα σὲ πολύχρωμα βάζα, ἄφθονα λουλούδια μυρωμένα.

Βαθειὰ συγκινημένη ἡ νέα, ἔμεινε ἄφωνη γιὰ μερικὰ λεπτὰ κι' ὕστερα εἶπε:

— Μὰ γιατί, ἀφοῦ σᾶς εἶχα ἀρέσει τόσο, δὲν ζητήσατε νὰ μὲ γνωρίσετε;

— Γιατί, ἀπάντησε ὁ νέος, ἔμαθα ὅτι εἶστε πλουσία.

— Καὶ φυτὸ σᾶς φόβισε; Γιατί;

— Γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι πλούσιος. Καί....

— Καί;....

— Καὶ φοβόμουν πολύ....

— Φοβόσαστε;

— Ναί, εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ νέος. Σᾶς ἀγαποῦσα μυστικὰ καὶ φοβόμουν μήπως περιφρονήσετε τὴν ἀγάπη μου. Δὲν τολμοῦσα...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΛΟΥΤΡΟ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ἡ περιοδεία τοῦ αὐτοκράτορος στὴ Βανδέα. Τὸ Φοντεναὶ ἀνάστατο. Ἡ ἑτοιμασίες τοῦ δημάρχου Λαβάλ. Οἱ Μαμελοῦκοι. Ἀψίδες, σημαῖες, δάφνες, χαλασμὸς Κυρίου. Ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς. Ἡ... προστυχιὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ὑπὸ βροχήν. Ἡ ἀφιξις τοῦ αὐτοκράτορος. Ὅπου ἡ ἑτοιμασίες πᾶνε χαμένες. Ἕνα ποδόλουτρο. Τὸ κινέζικο βάζο. Ὁ Ναπολέων τὰ κάνει γυαλιὰ—καρφιά!.... Γιατὶ ἔσπασε τὸ βάζο. Ἡ ξαφνικὴ εἴδησι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σ' ἕνα γαλλικὸ περιοδικὸ δημοσιεύεται ἕνα περίεργο περιστατικὸ ποὺ σχετίζεται μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Μ. Ναπολέοντος καὶ ποὺ συνέβη κατὰ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1808, ὅταν ὁ τρομερὸς Κορσικανὸς ἀποφάσισε νὰ περιοδεύση μαζὺ μὲ τὴν αὐτοκράτειρα Ἰωσηφίνα τὴ Βανδέα.

Ἀφοῦ ἄρχισε τὸ αὐτοκρατορικὸ ταξεῖδι, μιὰ μέρα ὁ δήμαρχος τῆς μικρῆς πολίχνης Φοντεναί, ὀνομαζόμενος Λαβάλ, ἐπληροφορήθηκε ὅτι ὁ Μ. Ναπολέων θὰ περνοῦσε κι' ἀπὸ τὸ χωριό του, στὸ ὁποῖο θάμενε μιὰ μέρα.

Ὁ δήμαρχος σκέφτηκε τότε ὅτι τὸ καταλληλότερο σπίτι γιὰ τὴ φιλοξενία τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκέπτου ἦταν τὸ δικό του κι' ἄρχισε τὴ σχετικὴ ἑτοιμασία. Μὰ κι' ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε μπεῖ σὲ κίνησι.

Οἱ κάτοικοι ἀνήγειραν μέσα σὲ δυὸ μέρες μιὰ ἀψίδα, τὴν ὁποία στόλισαν μὲ γαλλικὲς σημαῖες καὶ δάφνες καὶ ἡ γυναῖκες ἔκοψαν κι' ἔραψαν βιαστικὰ διακόσιες στολὲς Μαμελούκων, τὶς ὁποῖες θὰ φοροῦσαν οἱ μικροὶ μαθηταὶ τοῦ χωριοῦ, τὴν ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς.

Ὁ κ. Λαβὰλ ἑτοίμασε ἐπίσης τὴ σχετικὴ προσφώνησι καὶ ἡ κυρία Λαβὰλ πῆρε γιὰ βοηθούς της καμμιὰ τριανταριὰ ἄλλες γυναῖκες κι' ἄρχισε τὸ συγύρισμα τοῦ νοικοκυριοῦ της.

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε καὶ ἡ 7η Αὐγούστου, ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς, βροχερὴ καὶ ἀπαισία. Ἐν τούτοις οἱ μικροὶ Μαμελοῦκοι παρατάχτηκαν κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου μαζὺ μὲ πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὅλων τῶν ἡλικιῶν. Ὁ δήμαρχος περίμενε κι' αὐτὸς στὴν εἴσοδο τῆς κωμοπόλεως, μουσκίδι ἀπὸ τὴ βροχή, ἐνῶ οἱ μάγειροι κι' ἡ μαγείρισσες καταγίνονταν σπίτι του μὲ τὴν ἑτοιμασία τῶν φαγητῶν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς οἰκοδέσποινας.

Τὸ μεσημέρι εἶχε περάσει πειὰ κι' ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτη μὲ τ' ἀσκί. Ἔφτασε τὸ βράδυ κι' ἡ νύχτα βρῆκε τοὺς ἀσυνήθιστους μικροὺς Μαμελοῦκους νὰ κλαῖν ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι. Ἐπὶ τέλους κατὰ τὶς ἕντεκα φάνηκε τὸ ἁμάξι τοῦ Αὐτοκράτορος, τὸ ὁποῖο, χωρὶς νὰ σταθῆ καθόλου, τράβηξε ἴσια γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Λαβάλ.

Ὁ Ναπολέων μπῆκε γρήγορα-γρήγορα στὸ σπίτι τοῦ Δημάρχου, ἀδιαφορῶντας γιὰ τοὺς Μαμελούκους καὶ τὶς ζητωκραυγὲς τοῦ πλήθους, στάθηκε στὴ μέση τῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς καὶ φώναξε:

— Εἶνε περιττὰ τὰ φαγητά, τὰ ποτὰ καὶ ἡ προσφωνήσεις. Νὰ ἔρθη τὸ δημοτικὸ συμβούλιο!

Ἡ διαταγὴ του ἐξετελέσθη ἀμέσως καὶ οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι τοῦ Φοντεναὶ μπῆκαν μέσα ὑποκλινόμενοι.

— Καλησπέρα σας, κύριοι, τοὺς εἶπε γρήγορα-γρήγορα ὁ Ναπολέων. Ἐλπίζω ὅτι ἀπὸ ὑγεία πᾶτε καλά. Ὅλοι οἱ νέοι τοῦ τόπου σας εἶνε γεροὶ καὶ μάχιμοι, ἔ; Ὡραῖα! Καληνύχτα σας, κύριοι...

Κατόπιν, γυρίζοντας στὸ Δήμαρχο, πρόσθεσε μὲ τὸ ἴδιο ὕφος:

— Ἕνα ποδόλουτρο!...

Ἀλλοίμονο ὅμως... Στὸ σπίτι τοῦ Δημάρχου γιὰ ὅλα εἶχαν φροντίσει καὶ μόνο γιὰ ποδόλουτρο δὲν εἶχαν καθόλου σκεφτεῖ.

Ὅταν ὁ Δήμαρχος ἀνάγγειλε στοὺς συμβούλους τὴν ἐπιθυμία τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐκεῖνοι ἔμειναν ἄναυδοι. Ὁλόκληρο χωριὸ ἐκεῖ πέρα καὶ δὲν εἶχαν οὔτ' ἕνα μπάνιο τῆς προκοπῆς. Ἀπὸ τὴ δύσκολη ὅμως θέσι τους τοὺς ἔβγαλε ἔξαφνα ἕνας δημοτικὸς σύμβουλος, λέγοντας:

— Βάλτε σεῖς ζεστὸ νερὸ κι' ἐγὼ πάω νὰ σᾶς φέρω κάτι ποὺ ἔχει ὁ μπάρμπας μου...

Σὲ λίγο ὁ σύμβουλος ξαναγύρισε φέρνοντας μαζύ του ἕνα κατασκονισμένο μεγάλο κινέζικο... βάζο! Μέσα σ' αὐτὸ θάκανε κατ' ἀνάγκην τὸ ποδόλουτρό του ὁ Ναπολέων. Μιὰ καμαριέρα μετέφερε τὸ βάζο στὸ δωμάτιο τοῦ Αὐτοκράτορος κι' ὅλοι περίμεναν μ' ἀγωνία νὰ δοῦνε τί θὰ γίνη.

Ἔξαφνα μιὰ φοβερὴ κραυγὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸ δωμάτιο καὶ συγχρόνως ὁ κρότος τοῦ βάζου ποῦσπαζε σὲ χίλια κομμάτια!...

— Ὤ, Παναγία μου! ἐψέλλισε γονατίζοντας ἡ κυρία Λαβάλ. Φαίνεται πὼς τὸ νερὸ ἦταν πολὺ ζεστό...

Ἡ ἀγωνία τῶν παρισταμένων ἐμεγάλωσε ὅταν εἶδαν νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ Ναπολέοντος ὁ στρατηγὸς Ντυρὸκ καὶ νὰ φωνάζη δυνατά:

— Ἑτοιμᾶστε τὰ ἄλογα!... Γρήγορα!... Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀναχωρεῖ...

Πραγματικά, μετὰ μισὴ ὥρα ὁ Ναπολέων ἔφυγε ἀπὸ τὸ χῶριό, χωρὶς νὰ δώση καθόλου ἐξηγήσεις. Ὅλοι οἱ χωρικοὶ συγκεντρώθηκαν τότε περίεργοι καὶ λυπημένοι στὸ δωμάτιο μὲ τὰ χυμένα νερὰ καὶ τὸ σπασμένο βάζο. Τί νὰ εἶχε συμβεῖ ἄραγε; Γιατί εἶχε θυμώσει ὁ τρομερὸς Κορσικανός; Μὰ χοντρὴ ὑπηρέτρια τοῦ σπιτιοῦ τοὺς ἐξήγησε ἀμέσως τὰ διατρέξαντα:

— Ἐγώ, εἶπε, ἤμουν στὴ διπλανὴ κάμαρα κι' ἀπὸ κεῖ εἶδα τὸν Αὐτοκράτορα νὰ βγάζη τὰ ὑποδήματά του καὶ τὶς κάλτσες του. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ βάλη τὰ πόδια του μέσα στὸ νερό, μπῆκε ὁ χρυσοφορεμένος στρατηγὸς καὶ κάτι τοῦ διάβασε. Ὁ Αὐτοκράτωρ τότε τινάχτηκε σύγκορμος, ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ φωνὴ καὶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ πέταξε τὸ βάζο στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας...

Ἀλλὰ καὶ πάλι τὸ μυστήριο δὲν διεφωτίζετο...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, τέλος, ἐγνώσθη ὅτι ἡ δυσάρεστη εἴδησι ποὺ τάραξε τόσο πολὺ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ κάνη τὸ ποδόλουτρό του, ἦταν ἡ παράδοσις τοῦ Βάϋλεν.

Τὴν ἑπομένη τῆς ὑποδοχῆς οἱ κάτοικοι τοῦ Φοντεναὶ ἔκαμαν λογαριασμὸ τῶν δαπανῶν γιὰ τὴν αὐτοκρατορικὴ δεξίωσι καὶ βρῆκαν ὅτι ξόδεψαν ἐν ὅλῳ 24.000 φράγκα.

— Εἶνε πάρα πολλά, εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ Δήμαρχος, γιὰ ἕνα ποδόλουτρο, ποὺ οὔτε κι' αὐτὸ ἔπιασε τόπο!...

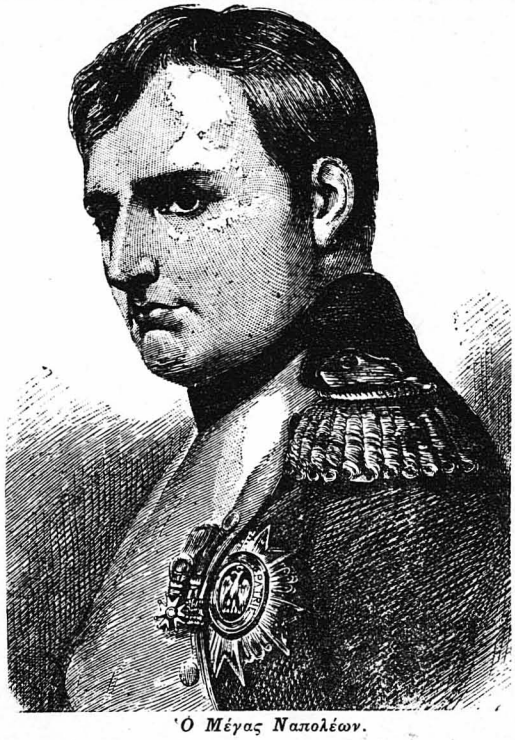

Ὁ Μέγας Ναπολέων.

Ἡ Λίζα κύτταξε τὸν ζωγράφο στὰ ὡραῖα του μαῦρα μάτια. Καὶ ἡ μεγάλη φλόγα τῆς ἀγάπης ποὺ ἔκαιγε στὴν ψυχή του μεταδόθηκε μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ στὴ δική της ψυχή...

— Εἴχατε ἄδικο, εἶπε, νὰ μὴν τολμᾶτε... Ἔπρεπε νὰ ζητήσετε νὰ μὲ γνωρίσετε... Γιατί... γιατὶ ποιὸς ξέρει;... Ἴσως νὰ σᾶς ἀγαποῦσα κι' ἐγώ...

Καὶ χαμογελῶντας γλυκά, πῆγε κοντά του, πολὺ κοντά του, ἐντελῶς αὐθόρμητα, μὲ ἀνυπόκριτη ἐμπιστοσύνη καὶ χαρά.

Ἐκεῖνος ἄρπαξε τὰ χέρια της, τὰ φίλησε παράφορα καὶ νομίζοντας πὼς ὀνειρεύεται ψιθύρισε:

— Τί ὄνειρο! Τί ὄνειρο!...

Ἀγκαλιάστηκαν ἔπειτα καὶ τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν. Δὲν εἶχαν λίγα λεπτὰ ποὺ γνωρίστηκαν κι' ὅμως μιλοῦσαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο σὰν ν' ἀγαπιόντουσαν χρόνια καὶ χρόνια...

* * *

Οἱ γονεῖς τῆς Λίζας ἔδωσαν πρόθυμα τὴν συγκατάθεσί τους γιὰ τὸν γάμο της μὲ τὸ ζωγράφο, ὅταν ἡ νέα τοὺς ἐκμυστηρεύτηκε τὸ αἴσθημά της. Ἀγαποῦσαν πολὺ τὴν κόρη τους καὶ καταλάβαιναν ὅτι θὰ γινόταν εὐτυχισμένη μόνον ἂν ἔπαιρνε τὸν ἄνθρωπο ποὺ λαχταροῦσε ἡ καρδιά της.

Ἔτσι ἡ Λίζα ἔκανε, ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦσε, ἕναν γάμο «ρωμαντικό».

Ἡ εὐτυχία ὅμως τοῦ Μωρὶς ἦταν διπλῆ...

Γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς ἀγαπημένης του, κέρδισε συγχρόνως καὶ τὴ δόξα. Ἡ εἰκόνα τῆς Λίζας τιμήθηκε μὲ τὸ πρῶτο βραβεῖο στὴ μεγάλη Ἔκθεσι ζωγραφικῆς κι' ἔγινε ἔτσι διάσημος.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ὅλοι μας ἀγαποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ οἱ περισσότεροί μας ἀγαποῦμε πιὸ πολὺ τὸ συμφέρον. (Τολστόϊ).

Ὁ σιντομώτερος δρόμος πρὸς τὴν εὐτυχία εἶνε ἡ ὀλιγάρκεια. (Φραγκλίνος).

Μπορεῖ νὰ ζήση κανεὶς χωρὶς ἀδελφό, ἀλλ' ὄχι καὶ χωρὶς φίλο. (Σουηδικὴ παροιμία).

Κάλλιο νὰ τρῶς φτωχὰ φαγιὰ ἐκεῖ ποὺ σ' ἀγαποῦν, παρὰ πλούσια ἐκεῖ ποὺ σὲ μισοῦν. (Ἀραβικὴ παροιμία).